

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

4. června 2009*

Ve věci C-142/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Luleå tingsrätt (Švédsko) ze dne 22. února 2005, došlým Soudnímu dvoru dne 24. března 2005, v řízení

Åklagaren

proti

Percymu Mickelssonovi,

Joakimovi Roosovi,

* Jednací jazyk: švédština.

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, J. Makarczyk, P. Kūris, G. Arestis (zpravodaj) a J. Klučka, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: J. Swedenborg, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. července 2006,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za P. Mickelssona a J. Roose P. Olofssonem a H. Tibergem, advokater,
- za švédskou vládu A. Krusem, jako zmocněncem,
- za německou vládu M. Lummou a U. Forsthoffem, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu E. Riedlem a G. Eberhardem, jako zmocněnci,

- za norskou vládu A. Eidem, F. Platou Amble a G. Hanssenem, jako zmocněnci,

- za Komisi Evropských společenství L. Ström van Lier a M. van Beekem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 14. prosince 2006,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 28 ES až 30 ES, jakož i směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/25/ES ze dne 16. června 1994 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se rekreačních plavidel (Úř. věst. L 164, s. 15; Zvl. vyd. 13/13, s. 196), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/44/ES ze dne 16. června 2003 (Úř. věst. L 214, s. 18; Zvl. vyd. 13/31, s. 409, dále jen „směrnice 94/25“).

- 2 Tato žádost byla podána v rámci trestního řízení zahájeného Åklagaren (státní zastupitelství) proti P. Mickelssonovi a J. Roosovi z důvodu, že tito posledně jmenovaní nedodrželi zákaz používání vodních skútrů (dále jen „VS“), stanovený nařízením 1993:1053 o používání vodních skútrů [förordning (1993:1053) om användning av vattenskoter], ve znění nařízení 2004:607 [förordning (2004:607), dále jen „vnitrostátní nařízení“].

Právní rámec

Právní úprava Společenství

- 3 Podle druhého bodu odůvodnění směrnice 94/25:

„[...] [E]xistují rozdíly v obsahu a oblasti působnosti platných právních a správních předpisů členských států týkajících se bezpečnostních charakteristik rekreačních plavidel; [...] takové rozdíly mohou vytvářet překážky obchodu a rozdílné podmínky pro soutěž uvnitř vnitřního trhu.“

- 4 Třetí bod odůvodnění směrnice 94/25 stanoví:

„[...] [H]armonizace vnitrostátních právních předpisů představuje jediný prostředek pro odstranění těchto překážek volného obchodu; [...] tento cíl nemůže být uspokojivě dosažen jednotlivými členskými státy; [...] tato směrnice stanoví pouze nezbytné požadavky pro volný [pohyb] [...] rekreační[ch] plavid[el].“

- 5 Článek 1 směrnice 94/25 vymezuje působnost této směrnice. Toto ustanovení bylo nahrazeno textem obsaženým v článku 1 směrnice 2003/44, který zejména rozšířil působnost směrnice tak, aby se vztahovala na VS.

6 Článek 2 směrnice 94/25, nazvaný „Uvádění na trh a do provozu“, stanoví:

„1. Členské státy přijmou veškerá nezbytná opatření, aby výrobky uvedené v čl. 1 odst. 1 mohly být uváděny na trh a do provozu pouze pro použití odpovídající jejich určenému účelu a neohrozí-li bezpečnost a zdraví osob, majetek a životní prostředí, pokud jsou správně vyrobeny a udržovány.

2. Ustanovení této směrnice nesmí bránit členským státům, v souladu se Smlouvou [o ES], v přijímání předpisů pro plavbu v určených vodách za účelem ochrany životního prostředí, struktury vodních cest a pro zajištění bezpečnosti vodních cest, za předpokladu, že tyto předpisy nevyžadují úpravu plavidla, kter[é je] v souladu s touto směrnicí.“

7 Článek 4 odst. 1 směrnice 94/25, ve znění směrnice 2003/44, stanoví:

„Členské státy nesmějí na svém území zakazovat, omezovat nebo bránit uvádění výrobků podle čl. 1 odst. 1 na trh a/nebo do provozu, jsou-li opatřeny označením CE podle přílohy IV, které vyjadřuje jejich shodu se všemi ustanoveními této směrnice, včetně postupů posuzování shody podle kapitoly II.“

8 Článek 3 odst. 1 směrnice 2003/44 stanoví:

„Členské státy přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 30. června 2004. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

Členské státy použijí tyto předpisy ode dne 1. ledna 2005.“

Vnitrostátní právní úprava

9 Vnitrostátní nařízení vstoupilo v platnost dne 15. července 2004.

10 Článek 1 tohoto nařízení stanoví:

„V tomto nařízení se vodním skútreem rozumí plavidlo, jehož délka nepřesahuje čtyři metry, které 1) je vybaveno vnitřním spalovacím motorem s vodní tryskou jako svým základním zdrojem pohonu, a 2) je navrženo tak, aby ho mohla obsluhovat jedna nebo více osob sedících, stojících nebo klečících spíše na trupu než uvnitř něho.“

11 Článek 2 uvedeného nařízení stanoví:

„Vodní skútry mohou být používány pouze na veřejně splavných vodních cestách a vodních plochách uvedených v čl. 3 prvním pododstavci.“

12 Podle článku 3 vnitrostátního nařízení:

„Länsstyrelsen (prefektura) může určit vodní plochy provincie, nacházející se mimo veřejně splavné vodní cesty, na kterých mohou být používány vodní skútry. Pro tyto účely musí přijmout předpisy týkající se:

- 1) vodních ploch dotčených v tomto ohledu lidskou činností do té míry, že emise hluku a další škodlivé vlivy, vzniklé v důsledku používání vodních skútrů, nemohou být považovány za významný škodlivý zásah do života společnosti nebo životního prostředí;
- 2) vodních ploch, které nejsou v blízkosti oblastí s obytnými nebo rekreačními domy, které mají malou hodnotu z hlediska ochrany přírodního a kulturního prostředí, biologické rozmanitosti, činností pod širým nebem, rekreačního nebo profesionálního rybolovu, a
- 3) ostatních vodních ploch, na kterých používání vodních skútrů nezpůsobuje škodlivý zásah do života společnosti emisemi hluku nebo dalšími škodlivými vlivy

a nevyvolává riziko závažného poškození nebo narušení fauny nebo flóry anebo šíření infekčních chorob.

Länsstyrelsen může rovněž omezit používání vodních skútrů v určitých částech veřejně splavných vodních cest, pokud je to nezbytné k zamezení škodlivých zásahů nebo rizik poškození, uvedených v prvním pododstavci bodu 3. Länsstyrelsen může upravit způsob vjezdu i výjezdu z veřejně splavných vodních cest.“

- 13 Podle článku 5 vnitrostátního nařízení bude každé osobě, která řídila VS v rozporu s články 2 nebo 3b tohoto nařízení nebo s předpisy přijatými na základě tohoto článku 3 uložen peněžitý trest.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 14 Åklagaren zahájilo u Luleå tingsrätt trestní řízení proti P. Mickelssonovi a J. Roosovi z důvodu, že v rozporu s vnitrostátním nařízením dne 8. srpna 2004 řídili VS ve vodách nacházejících se mimo veřejně splavné vodní cesty. Uvedení obžalovaní skutkové okolnosti nepopírají, ale poukazují na to, že použití uvedeného nařízení je v rozporu s článkem 28 ES, jakož i se směrnicí 94/25.

15 Za těchto podmínek se Luleå tingsrätt rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující dvě předběžné otázky:

„1) a) Brání články 28 ES až 30 ES ustanovením vnitrostátního práva, která zakazují používání vodních skútrů jinde než na veřejně splavných vodních cestách nebo vodních plochách, na kterých místní orgány povolily takové použití, jak stanoví [vnitrostátní] nařízení?

b) Brání články 28 ES až 30 ES jiným způsobem tomu, aby členský stát použil taková ustanovení takovým způsobem, že se zakáže používání vodních skútrů rovněž na vodních plochách, ve vztahu ke kterým místní orgány dosud nerozhodly, zda je třeba takové používání povolit, či nikoliv?

2) Brání směrnice [94/25] takovým ustanovením vnitrostátního práva zakazujícím používání vodních skútrů, jaká jsou uvedená výše?“

K předběžným otázkám

16 Podstatou těchto otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda směrnice 94/25 nebo případně články 28 ES a 30 ES mají být vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jakou je úprava dotčená ve sporu v původním řízení, která zakazuje používání VS mimo určené vodní cesty.

K výkladu směrnice 94/25

- 17 Směrnice 2003/44 tím, že změnila článek 1 směrnice 94/25 v jejím původním znění, rozšířila působnost první směrnice tak, aby se zejména vztahovala na VS.
- 18 Podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2003/44 musely přijmout členské státy právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 30. června 2004. Členské státy musely použít tyto předpisy ode dne 1. ledna 2005.
- 19 Z toho vyplývá, že se směrnice 2003/44 nevztahovala na dobu, kdy nastaly skutkové okolnosti dotčené v původním řízení týkající se VS.
- 20 Krom toho čl. 2 odst. 2 směrnice 94/25 uvádí, že její ustanovení nebrání členskými státy, v souladu se Smlouvou, v přijímání předpisů pro plavbu v určených vodách za účelem ochrany životního prostředí, struktury vodních cest a pro zajištění bezpečnosti vodních cest, za předpokladu, že tyto předpisy nevyžadují úpravu plavidla, které je v souladu s touto směrnicí.
- 21 Podle svého čl. 2 odst. 2 tak tato směrnice nebrání vnitrostátním předpisům, které z důvodů ochrany životního prostředí zakazují používání VS v určených vodách, za předpokladu, že tyto předpisy neporušují pravidla Smlouvy.
- 22 Vnitrostátní nařízení dotčené ve věci v původním řízení spadá do kategorie vnitrostátních opatření uvedených v tomto naposledy uvedeném ustanovení směrnice 94/25. Toto nařízení totiž stanoví obecný zákaz používání VS mimo veřejně splavné

vodní cesty. Podle čl. 3 prvního pododstavce tohoto nařízení může länsstyrelsen určit oblasti provincie nacházející se mimo veřejně splavné vodní cesty, ve kterých mohou být VS používány. Länsstyrelsen je nicméně povinna přijmout k tomu účelu předpisy týkající se vod uvedených v bodech 1 až 3 článku 3 uvedeného nařízení.

- 23 Je tudíž nutné zkoumat, zda články 28 ES a 30 ES brání takovým vnitrostátním pravidlům, jako jsou pravidla ve sporu v původním řízení.

K výkladu článků 28 ES a 30 ES

- 24 Je třeba připomenout, že za „opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením dovozu“ ve smyslu článku 28 ES musejí být považována opatření přijatá členským státem, jejichž cílem nebo účinkem je méně příznivé zacházení s výrobky pocházejícími z jiných členských států, jakož i překážky volnému pohybu zboží vyplývající, při nedostatku harmonizace vnitrostátních právních předpisů, z použití pravidel týkajících se podmínek, které musí toto zboží splňovat, na zboží pocházející z jiných členských států, kde je legálně vyráběno a uváděno na trh, i když se tato pravidla použijí bez rozdílu na všechny výrobky (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 20. února 1979, Rewe-Zentral, tzv. „Cassis de Dijon“, 120/78, Recueil, s. 649, body 6, 14 a 15; ze dne 26. června 1997, Familiapress, C-368/95, Recueil, s. I-3689, bod 8, jakož i ze dne 11. prosince 2003, Deutscher Apothekerverband, C-322/01, Recueil, s. I-14887, bod 67). Pod tentýž pojem spadá i každé jiné opatření, které brání v přístupu výrobků pocházejících z jiných členských států na trh členského státu (viz rozsudek ze dne 10. února 2009, Komise v. Itálie, C-110/05, Sb. rozh. s. I-519, bod 37).

- 25 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že v rozhodné době z hlediska skutkového stavu dotčeného v původním řízení nebyla určena žádná oblast pro plavbu VS, takže používání VS bylo povoleno pouze na veřejně splavných vodních cestách.

Obžalovaní v původním řízení, jakož i Komise však tvrdí, že tyto vodní cesty jsou určeny pro nákladní dopravu obchodní povahy, která činí používání VS nebezpečným, a že se v každém případě většina švédských splavných vod nachází mimo uvedené vodní cesty. Skutečné možnosti používání VS ve Švédsku jsou tudíž jen marginální.

26 I když cílem ani účinkem dotčené vnitrostátní právní úpravy není méně příznivé zacházení s výrobky pocházejícími z jiných členských států, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu, zákaz používání výrobku, který ukládá na území členského státu, může mít v závislosti na svém dosahu významný dopad na chování spotřebitelů, které může následně ovlivnit přístup tohoto výrobku na trh tohoto členského státu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Komise v. Itálie, bod 56).

27 Spotřebitelé, kteří vědí, že používání povolené takovou právní úpravou je velmi omezené, mají totiž pouze omezený zájem na koupi dotčeného výrobku (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Komise v. Itálie, bod 57).

28 V tomto ohledu, pokud by účinkem vnitrostátních pravidel pro určení vod a splavných vodních cest bylo bránit uživatelům VS ve vlastním a inherentním používání těchto výrobků nebo zásadně omezovat jejich používání, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu, bylo by účinkem takových pravidel bránit přístupu těchto výrobků na dotčený vnitrostátní trh, a tvořily by tedy, s výhradou odůvodnění na základě článku 30 ES nebo kategorických požadavků obecného zájmu, opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením dovozu zakázané článkem 28 ES.

29 Krom toho v obou případech musí být vnitrostátní předpis způsobilý zaručit uskutečnění sledovaného cíle a nepřekračovat meze toho, co je nezbytné k jeho dosažení (viz výše uvedený rozsudek Komise v. Itálie, bod 59 a citovaná judikatura).

30 Švédská vláda tvrdí, že vnitrostátní nařízení je odůvodněné cílem ochrany životního prostředí, jakož i cíli uvedenými v článku 30 ES. Omezení používání VS na určených vodních plochách umožňuje zejména zabránit nepřijatelným narušením životního prostředí. Používání VS má totiž negativní důsledky pro faunu, zejména je-li takový skútr používán po dlouhou dobu na omezené ploše nebo řízen ve vysoké rychlosti. Všechny emise hluku obtěžují osoby a zvířata, a především určité druhy chráněných ptáků. Krom toho snadná přeprava VS usnadňuje šíření zvířecích chorob.

31 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle článku 30 ES nevylučuje článek 28 ES zákazy nebo omezení dovozu odůvodněné zejména ochranou zdraví a života lidí a zvířat nebo ochranou rostlin.

32 Krom toho podle ustálené judikatury může cíl ochrany životního prostředí odůvodnit vnitrostátní opatření způsobilá narušit obchod uvnitř Společenství, pokud tato opatření jsou ve vztahu ke sledovanému cíli přiměřená (viz rozsudek ze dne 11. prosince 2008, Komise v. Rakousko, C-524/07, bod 57 a citovaná judikatura).

33 Vzhledem k tomu, že jednak ochrana životního prostředí, a jednak ochrana zdraví a života lidí a zvířat, jakož i ochrana rostlin jsou v projednávaném případě úzce spojenými cíli, je třeba za účelem posouzení odůvodněnosti takové právní úpravy, jakou je úprava dotčená ve sporu v původním řízení, zkoumat tyto cíle společně.

- 34 Je nepochybnitelné, že omezení nebo zákaz používání VS jsou prostředky způsobnými zajistit ochranu životního prostředí. Aby však vnitrostátní právní úprava mohla být považována za odůvodněnou, přísluší ještě vnitrostátním orgánům prokázat, že její účinky omezující volný pohyb zboží nejdou nad rámec toho, co je pro dosažení uvedeného cíle nezbytné.
- 35 Švédská vláda tvrdí, že zákaz používání VS ponechává jejich uživatelům minimálně 300 veřejně splavných vodních cest na švédském pobřeží a velkých jezerech, což tvoří velmi rozsáhlou oblast. Krom toho zeměpisná poloha těchto vodních oblastí ve Švédsku vylučuje opatření s působností odlišnou od působnosti ustanovení obsažených ve vnitrostátním nařízení dotčeném v původním řízení.
- 36 V tomto ohledu, jestliže není vyloučeno, že by v projednávaném případě opatření jiná než zákaz stanovený v článku 2 vnitrostátního nařízení mohla zaručovat určitou úroveň ochrany životního prostředí, nemění to nic na tom, že členským státům nelze upírat možnost dosáhnout takového cíle, jakým je ochrana životního prostředí, zavedením obecných pravidel, která jsou jednak nezbytná vzhledem ke geografickým zvláštnostem dotčeného členského státu, a jednak snadno spravovaná a kontrolovaná vnitrostátními orgány (viz obdobně výše uvedený rozsudek Komise v. Itálie, bod 67).
- 37 Vnitrostátní nařízení stanoví obecný zákaz používání VS mimo veřejně splavné vodní cesty, s výhradou, že länsstyrelsen určí vodní plochy mimo tyto vodní cesty, na kterých mohou být VS používány. V tomto ohledu je länsstyrelsen povinna podle článku 3 vnitrostátního nařízení za tímto účelem přijmout předpisy za podmínek stanovených uvedeným článkem.

- 38 Vzhledem k tomu, že se jedná o údajně nezbytnou povahu dotčeného opatření, je tedy třeba konstatovat, že samotné znění vnitrostátního nařízení umožňuje předpokládat, že na vodních plochách, které tak musí být určeny prostřednictvím prováděcích opatření, mohou být VS používány, aniž by vyvolávaly rizika nebo způsobovaly nepřijatelné škodlivé zásahy do životního prostředí. Z toho vyplývá, že obecný zákaz používat takové výrobky mimo veřejně splavné vodní cesty by byl opatřením jdoucím nad rámec toho, co je pro dosažení cíle ochrany životního prostředí nezbytné.
- 39 Taková právní úprava, jakou je úprava dotčená v původním řízení, může být v zásadě považována za přiměřenou za podmínky, že příslušné vnitrostátní orgány jsou povinny přijmout taková prováděcí opatření, dále že tyto orgány skutečně vykonaly pravomoc, která jim byla v tomto ohledu svěřena, a určily vodní plochy odpovídající podmínkám stanoveným vnitrostátním nařízením a nakonec, že taková opatření byla přijata v přiměřené lhůtě po vstupu tohoto nařízení v platnost.
- 40 Z toho vyplývá, že taková vnitrostátní právní úprava, jakou je úprava dotčená v původním řízení, může být odůvodněna cílem ochrany životního prostředí s výhradou dodržení výše uvedených podmínek. Přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda tyto podmínky byly ve věci dotčené v původním řízení splněny.
- 41 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rámci řízení upraveného v článku 234 ES, založeného na jasné dělbě činností mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem, spadá posouzení skutkových okolností věci do pravomoci vnitrostátního soudu (rozsudek ze dne 14. února 2008, Varec, C-450/06, Sb. rozh. s. I-581, bod 23). Soudní dvůr mu však může za účelem poskytnutí užitečné odpovědi v duchu spolupráce s vnitrostátními soudy poskytnout všechny údaje, o nichž má za to, že jsou nezbytné (viz zejména rozsudek ze dne 1. července 2008, MOTOE, C-49/07, Sb. rozh. s. I-4863, bod 30).

42 Ve věci v původním řízení byla vnitrostátní právní úprava v rozhodné době z hlediska skutkového stavu v platnosti přibližně jen tři týdny. Nepřijetí uvedených opatření k provedení této právní úpravy, která byla v platnosti jen po krátkou dobu, přitom nemuselo nutně ovlivnit její přiměřenost, jelikož příslušný orgán nemusel mít k dispozici dostatek času nezbytného pro přípravu předmětných opatření, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu.

43 Krom toho, pokud by předkládající soud konstatoval, že prováděcí opatření byla přijata v přiměřené lhůtě, ale poté, co nastaly skutkové okolnosti dotčené v původním řízení, a že tato opatření určují jakožto plavební oblasti vody, ve kterých obžalovaní ve sporu v původním řízení řídili VS, a v důsledku toho byli stíháni, k tomu, aby si vnitrostátní opatření mohlo zachovat svou přiměřenost, a tedy své odůvodnění ve vztahu k cíli ochrany životního prostředí, musí být umožněno, aby toto určení mohli uvedení obžalovaní uplatnit, což ostatně rovněž vyžaduje obecná zásada práva Společenství týkající se použití příznivějšího trestního zákona a mírnějšího trestu se zpětnou účinností podle konkrétního případu (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 3. května 2005, Berlusconi a další, C-387/02, C-391/02 a C-403/02, Sb. rozh. s. I-3565, bod 68).

44 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na položené otázky odpovědět tak, že směrnice 94/25, ve znění směrnice 2003/44, nebrání vnitrostátní právní úpravě, která z důvodů ochrany životního prostředí zakazuje používání VS mimo určené vodní cesty. Články 28 ES a 30 ES takové vnitrostátní právní úpravě nebrání za podmínky, že

- příslušné vnitrostátní orgány jsou povinny přijmout prováděcí opatření stanovená za účelem určení vodních ploch nacházejících se mimo veřejně splavné vodní cesty, na kterých mohou být VS používány,

- tyto orgány skutečně vykonaly pravomoc, která jim byla v tomto ohledu svěřena, a určily vodní plochy odpovídající podmínkám stanoveným vnitrostátní právní úpravou a

- taková opatření byla přijata v přiměřené lhůtě po vstupu této právní úpravy v platnost.

Přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda tyto podmínky byly ve věci dotčené v původním řízení splněny.

K nákladům řízení

- ⁴⁵ Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/25/ES ze dne 16. června 1994 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se

rekreačních plavidel, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/44/ES ze dne 16. června 2003, nebrání vnitrostátní právní úpravě, která z důvodů ochrany životního prostředí zakazuje používání vodních skútrů mimo určené vodní cesty.

Články 28 ES a 30 ES takové vnitrostátní právní úpravě nebrání za podmínky, že

- příslušné vnitrostátní orgány jsou povinny přijmout prováděcí opatření stanovená za účelem určení vodních ploch nacházejících se mimo veřejně splavné vodní cesty, na kterých mohou být vodní skútry používány,

- tyto orgány skutečně vykonaly pravomoc, která jim byla v tomto ohledu svěřena, a určily vodní plochy odpovídající podmínkám stanoveným vnitrostátní právní úpravou a

- taková opatření byla přijata v přiměřené lhůtě po vstupu této právní úpravy v platnost.

Přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda tyto podmínky byly ve věci dotčené v původním řízení splněny.

Podpisy.